

GAZETA POPORULUI

Foaie politică-culturală

Intemeietori: Dr. N. Bălan, Dr. I. Broșu și Dr. S. Dragomir.

Abonamentul:

Pe un an . . . . . 20 Cor.
Pe o jumătate de an . . . . . 10 Cor.
Pe 3 luni . . . . . 6 Cor.
Abonamentele să se trimită la adresa:
„GAZETA POPORULUI“, Sibiu.

Adresa noastră e:

„GAZETA POPORULUI“
Nagyszeben, Rosenanger 14
Apare în fiecare Duminecă.

Inserate și anunțuri se primesc la administrația gazetei.

Un șir cu litere mărunte întâia-oraș 1 cor.
a doua- și a treia-oraș 80 fil.

Crăciunul nostru.

A sosit în sfârșit și Crăciunul nostru, Crăciunul izbăvirii neamului românesc din suferințele și robia de veacuri, Crăciunul după care a oțtat întru nădejde șirul lung al strămoșilor, dar pe care ni-a hărăzit Dumnezeu nouă fericirea de a-l vedea cu ochii. Să-l primim deci cu drag în casele noastre, în familiile noastre, în sufletul nostru.

Mărire Ție Doamne, căci ne-ai învrednicit să ajungem aceste zile mărețe, a căror amintire vom săpa-o adânc în inimile noastre, ca să ne fie izvor de fapte mari, izvor de putere și muncă, izvor de înălțare și vrednicie națională! Multe lucruri am săvârșit, mai ales în timpul cumplitelui război, cari nu se pot uita. Cu legea Ție Doamne — astăzi însă, cându-ne de tot răul, ne întorcem din nou către Tine și cu osârdie ne rugăm să ne dai tărie de-a pași pe calea poruncilor Tale, pe calea premăririi sfânt numelui Tău. Binecuvintează hotărârile noastre sfinte și cu darul Tău le ocrotește de toate uneltirile vrăjmașilor noștri. Impună cu frații noștri de pretutindeni, învață-ne Doamne, ca țara noastră mare pe largimea hotarelor ei, să o facem mare mai vărtos prin mărirea sufletelor noastre. Trimite în inimile noastre duhul Hristosului Tău și ne curăță de toată pisma și răutatea, de tot vicleșugul și nedreptatea. Coboară întru noi dragostea și pacea și bunăvoirea și fă-le să strălucească din tot lucrul mâinilor noastre. Sub acoperământul iubirii Tale ne punem nădejdele noastre din neam și neam. Ajută-ne Doamne!

Cu aceste gânduri și simțăminte să prăznuim, iubii cetitori, *Crăciunul nostru* — cel dintâiu crăciun pe care l'am ajuns în țara făgăduinței neamului nostru: *România mare*.

Generalul Berthelot.

Franta ne-a trimis vestitorul ei de bine. Sora noastră mai mare, care a auzit din depărtare țipetele noastre de durere și semetele desnădejdei fraților ei de sub crunta stăpânire maghiară, a venit să ne vadă, să ne strângă la piept cu duioșie și să ne aline durerea. Ca un alt soare, ce-a răsărit pe cerul tuturor românilor, s'a ară-

tat în mijlocul nostru generalul Berthelot, marele fiu al Franței, biruitorul nemților dela Marna și leul, ce s'a împotrivit oștirilor sălbatice ale lui Mackensen la apele Siretului, în Moldova.

Pe generalul Berthelot îl cunoaștem de multă vreme. Provedința ni l-a trimis atunci când, pentru un moment, se părea că steaua românească sta gata să apună pentru totdeauna. Armata României, lovită din toate părțile, începuse să se retragă. Nădejdea scăzuse și vrăjmașul privea răzând batjocoritor cum ne zbăteam sub greutatea loviturilor sale. Atunci ni l-a dăruit Franța ca pe un mântuitor. Ca la un semn de vrajă sub privirea energică a generalului Berthelot, armata Țării românești s'a ivit din nou! Sub conducerea sa au fost date acele mari lovituri dela Mărăști și Mărășești. Și dreptatea a biruit. Visele noastre de veacuri s'a împlinit astăzi. Generalul Berthelot a sosit în țara noastră, ca să cunoască în inimă și pe aceia, de dragul cărora și-a părăsit patria, părinții și ostașii săi, și-a luptat cu energie de erou în mijlocul oștirii românești.

Fi binevenit între noi, viteazule fiu al Franței, sora noastră! Primește salutul celor cari Te iubesc și se închină jertfelor tale. Iar când te vei întoarce acasă în țara gloriei vecinice, în Franța, spune fraților și surorilor noastre mai mari tot ce-ai văzut și auzit în Ardealul dorințelor Tale. Povestește istoria suferințelor și bucuriilor noastre, și le amintește că departe la poalele Carpaților, răsunetul Marsiliezei, minunatul vostru cântec national, s'a înfrățit cu doinele și horele noastre. Du-i Franței bătaia miilor de inimi românești și simțămintele de dragoste fără de margini, ce ne leagă de idealele și dorințele ei!

De când e Bănatul al nostru?

Nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, ci de când pomenește istoria.

Singurul popor, care a locuit Bănatul neîntrerupt, de aproape două mii de ani, sunt românii. Din preajma munților ardeleni ei se întindeau peste tot Timișul și pătrundeau, de asemenea, în ținuturile mai apropiate de Tisa. Pe atunci, până înainte cu vre-o 150 de ani, Torontalul arăta altă înfățișare. Mocirle nesănătoase și bălți numeroase îl acopereau.

Ungurii l-au stăpânit Bănatul până la năvălirea turcească. Ei au luat, ce-i drept,

floarea noastră cea mai scumpă, cucerind și ungurizând pe vechii cneji și nobili români. Dar pătura largă a țărânilor rămase tot românească. Ea era și atunci, ca și astăzi, puterea și mândria noastră. De aceea se curățî Bănatul atât de repede de unguri, cât ce se deslănțui furtuna năpraznică a turcilor, asupra acestui bogat petec de pământ. „Domai“ unguri se refugiară, părăsiră Bănatul, așa încât la 1716, când fură izgoniți din țară păgânii, nu se mai găsea pe acolo nici un suflet de ungur. românii erau însă tot pe locul, unde îi aflaseră turcii.

Dar turcii, domnind în Bănat, deschiseră largi porțile acestei țărișoare, la tot felul de venetici, cari treceau Dunărea, ca să afle un pământ rodnic și traiu mai ușor. Astfel veniră și sârbii, așezându-se de-a lungul Dunării și a Tisei ori și mai sus în valea Murășului. Dar ca oameni de curând sosiți, ei nu putură desrădăcina pe români. Chiar în anul 1716 din 663 sate bănățene, 480 erau curat românești, deci majoritatea covârșitoare. Bănatul era și atunci tot românesc.

Dela 1716 până la anul 1867 Bănatul a stat, mai mult ori mai puțin, sub dominația Curții din Viena. Dacă turcii au adus sârbi, austriacii s'au silit să împetrițeze cu șvabi șesul bănățean. Pământ era destul, dar cu toate acestea, românii noștri fură scoși cu puterea, din unele sate, trebuind să facă loc noilor venetici. La 1790 erau de 4 ori așa de numeroși ca șvabii, dar până la 1867 scăzu puterea lor, așa încât, nu mai rămaseră, decât numai de 2 ori așa de tari ca șvabii.

Mai sunt în Bănat și alți venetici: bulgari, croați, ori tăuți. Dela 1867 însă se înmulțiră din nou și ungurii. Încercară să aducă și ei „coloniști“ peste Tisa, apoi să presare ținuturile noastre neaoșe, cu ciangăi de ai lor, ca să schimbe Bănatul într'un babilon de limbi și pe urmă să-l maghiarizeze. Dar nu li-a fost dat, să-și vadă împlinit planul viclean.

Bănatul tot românesc a rămas. Al nostru a fost și tot noi l-am hărăzit. Iar dacă este o dreptate omenească, aceea nu poate să îngăduie, ca acest petec de pământ să încapă din nou pe mâni străine. Destul s'au ingrășat veneticii pe holda noastră, acum vrem să fim noi, stăpâni pe tot pământul românesc. Toemai Bănatul a fost și va fi pururea pământ românesc.

Silvia Dragomir.

Regele Ferdinand despre Unirea cu România.

Majestatea sa regele României, luând a cunoștință asupra Transilvaniei, Bănătului și ținuturilor locuite de Români din Ungaria la țara-mamă, întâmplată cu prilejul marelui adunării naționale dela Alba-Iulia, o vestește aceasta țării întregi printr'o poruncă regească. Ne închinăm în fața hotărârei prea înalte regale și-a proriei cerești, care a voit ca cel dintâiu voievod al tuturor Românilor uniți într'un singur stat național, să fie viteazul nostru rege Ferdinand. De aici din mijlocul poporului, care l-a așteptat cu mâinile ferecate în lanțuri ca pe alt Făt-Frumos din basme pentru ca să-l elibereze, îi trimitem urările de bine ale milioanele de suflete, cari gemeau după libertate.

Porunca regelui Ferdinand.

FERDINAND I.

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori, sănătate:

Asupra raportului președintelui consiliului Nostru de miniștri sub Nr. 2.171 din 1918,

Luând act de hotărârea unanimă a Adunării Naționale din Alba-Iulia,

Am decretat și decretăm:

Art. I. Ținuturile cuprinse în hotărârea Adunării Naționale din Alba-Iulia dela 18 Noemvrie (1 Decemvrie) 1918 sunt și rămân deapărarea unite cu Regatul României.

Art. II. Președintele consiliului Nostru de miniștri este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a decretului-lege de față.

Dat în București, la 11 Decemvrie 1918.

FERDINAND.

Președintele consiliului de miniștri

și ministru de externe,

Ion I. C. Brătianu.

Țăranul e talpa țării.

— Scrisoarea unor țărani olteni către „Gazeta Poporului“ —

Stimați domni redactori!

De mult timp ne-am pus în gând să vă scriem un cuvânt de mulțumire pentru învățăturile și povețele ce ni le-ați dat în vremile grele prin cari am trecut. Noi sătenii de pe țara Oltului am îndurat multe suferințe și n'am prea avut apărători cari să ne întărească inimile. O parte din preoții și învățătorii noștri au trecut munții împreună cu armata fraților noștri, iar cei cari au stat aici, au fost duși aproape toți cu de-a sila la Șopron și în alte cuburi de năcaz. Așa am rămas noi ca o turmă fără de păstori, lăsați pradă jandarilor și altor lifte cu gânduri păgâne către noi. Mulți dintre noi, pentru pricini de nimic ori pentru câte-o vorbă pe care ne-am scăpat s'o spunem dela inimă, am fost asuprați cu pedepse grele, de am umplut temnițele ungurești, în vreme ce nevestele și copiii noștri inotau în lipsuri și supărare acasă. Domnii noștri dela oraș, câți dintre ei au mai rămas, n'au prea venit în mijlocul

Raportul ministrului Ion I. C. Brătianu.

Sire!

De veacuri neamul românesc tinde spre unitatea lui.

De aceea când prin războiul general o parte din omenire a întreprins lupta pentru libertate și drepturile națiunilor, Regatul Român a socotit de datoriu lui să se alipească acestor Puteri și împreună cu ele să-și jertfească fiii pentru desrobirea fraților noștri asuprați. După mari suferințe vitejia minunată a oștirea noastră își găsește răsplata. Alături de glorioșii ei aliați, România est astăzi printre învingătorii lumii, Basarabia și Bucovina s'au unit cu patria mamă, iară peste Carpați, românii, cari împreună cu noi de atâta vreme așteptau ceasul întregirii neamului, îndată ce și-au putut spune gândul, au proclamat prin marea lor Adunare Națională întrunită la Alba-Iulia, în 18 Noemvrie (1 Decemvrie) 1918, unirea lor necondiționată și de a pururea cu Regatul României.

Delegația Adunării Naționale a înfățișat Maiestății Voastre actul Unirei, pe care cerem prin decretul-lege de față Maiestății Voastre să-l întărească, spre a da o formă definitivă unității noastre naționale, acum deplin înfăptuită peste toate ținuturile locuite de români.

Unirea aceasta, în ziua când mării noastre aliați sunt învingători, izvorăște din puterea de viață a poporului român, din vitejia soldaților noștri și din voința hotărâtă a românilor de pretutindeni.

Ea se întemeiază pe ființa însăși a neamului românesc, care de aproape două mii de ani, în mijlocul tuturor vitregilor vremii, a știut să-și păstreze neatins caracterul de conștiință națională.

Ea se razimă pe cerințele istoriei, cari îi impun desființarea tuturor granițelor nedrepte și nefirești și statornicirea Statelor după principiile naționalităților.

Ea e voită în fine de nevoile neamului românesc care nu poate trăi despărțit și care numai prin unirea la olaltă a tuturor fiilor lui își poate îndeplini cu folos

pentru omenire și cu strălucire pentru el misiunea civilizatoare în această parte a lumii.

Conștiințind prin acest decret-lege voința Adunării din Alba-Iulia, Maiestatea Voastră înscrie în Istoria poporului românesc de totdeauna și de pretutindeni cel mai mare act al Istoriei noastre naționale, acel pentru care generații întregi au luptat și au murit, acel în nădejdea căruia au trăit dela Nistru și până la Tisza toți Românii despărțiți de o soartă nemiloasă și puneți, Sire, pentru vecie temelie unei României mari și a unei vieți naționale pe care să se poată de aci înainte desvolta în pace și în fericire întregul neam românesc.

Sunt cu cel mai profund respect,

Sire,

Al Maiestății Voastre

Prea plecat și prea supus servitor,

Președintele consiliului de miniștri

și ministru de externe,

Ioan I. C. Brătianu.

1918, Decemvrie 11.

Muncă și petrecere.

Cine nu cunoaște minunata fabulă — greerul și furnica — care pilduește așa de frumos înțelesul vorbelor muncă și petrecere.

Pe coasta bătută de soare greerul se resfăța toată ziua trăgând din arcuș. Furnica într'o zi l'a certat spunându-i s'o mai lase cu boeria și să-și adune de ale guri până mai e vreme.

Greerul, drept răspuns, a început să cânte și mai cu foc: hai cri-cri... hai cri-cri... de răsuna câmpia.

Lasă, o să-ți aduci tu aminte de vorba mea, a zis în sine furnica, văzându-și de lucru, cu sângeală cum numai ea știa.

După vară a urmat toamna cu vânt și ploaie reci, apoi a sosit și iarna cu cojoșul de zăpadă și frig de pătrudea până la oase. Acum înțelese greerul că nu-i glumă și că ce rău a făcut, că n'a luat în seamă statul prietenesc al furniceii.

Ce să facă acum? A pornit la cerșit.

nostru, că bagsemă se temeau și dânșii de pacoste. Gazete românești, scrise după priceperea noastră și după inimile noastre, ni-au lipsit tocmai atunci când ne apăsa mai greu amarul. De aceea, ni-am umplut de bucurie și am mai ridicat fruntea când ni-a sosit în casele noastre „Gazeta Poporului“, tocmai acum s'a făcut anul pe la Crăciun. Din ea mai găseam ce se petrece în lume, și când a venit pacea apăsătoare dela București, apoi năpăstuirea școlilor noastre și alte amărăciuni, tot din ea prindeam curaj și nădejde de mai bine.

Nu vrem să uităm repede suferințele trecute, că ele se cuprind o parte din traiul nostru, din sufletele noastre. Amintirea lor vom lăsa-o moștenire urmașilor noștri, ca să știe prețui cu atât mai bine fericirea vremilor nouă, ce au sosit ca un răsărit de soare și pentru noi românii. Mulțumim lui Dumnezeu că și-a adus aminte de noi în zilele năcazului și ne-a izbăvit dintr'ânsul!

Acum e vremea să ne strângem rândurile și să ne adunăm puterile, ca să ne croim soarta după îndemnul sufletelor noastre. Destul am fost robii altora, acum vrem să fim noi stăpâni pe pământul țării

noastre. Ne gândim cu dragoste la frații noștri săteni de pe întreg întinsul pământului românesc; de aici înainte nu ne vor mai despărți pe unii de alții graniți nedrepte, ci toți împreună vom clădi pe temelii tari România Mare, România Noastră a tuturor. Cu brațele noastre harnice îi vom munci ogoarele și cu piepturile noastre îi vom apăra hotarele. Noi ne simțim puterile și dreptul nostru la o viață întreagă ne stă limpede înaintea ochilor. Știm bine că țăranul e talpa țării și noi vrem să fim razim neclătit pentru scumpa noastră țară. Dac'am păstrat cu credință comorile neamului nostru de-alungul veacurilor de asupra, acum, prin hărnicia și prin avântul sufletelor noastre le vom face să strălucească în lumina soarelui libertății, ca să se minuneze vecinii și lumea întreagă de frumuseța lor netrecătoare. Acesta-i glasul nostru pentru viitor.

Dar vrem și noi foarte hotărât un lucru: vrem ca în fruntea treburilor noastre să ședem pe România Mare să stee oameni a căror inimi bat la fel cu ale noastre, ale căror gânduri curate se potrivesc cu trebuințele noastre, vrem oameni cu credință și cu trageră de inimă către noi, milioanele de brațe

Cioc! Cioc!

— Cine e?

— Eu greierușul.

— Ce poștești? — l'a întrebat furnica.

— Te rog, dragă furnică, fii bună și ajută-mă cu ceva, nu mai pot, n'am mâncat de 3 zile. Așaaa? Imi pare bine, i-a răspuns furnica. Vezi dacă num-ai ascultat să-ți aduni de cu vară, ca să ai de iarnă. Acum rabdă și l'a dat pe ușe afară.

Tot acea primire va fi avut și la ceilalți vecini, nu știm. Dar destul că oamenii pot învăța, și în vremea aceasta chiar trebuie să învețe din pățania greierului.

Petrecerea își are și ea vremea ei, rostul ei, munca însă trebuie să fie temelia vieții fiecărui om.

Ce puțini sunt cari înțeleg așa viața. Și câtă mulțumire sufletească, câtă sfințenie află omul în munca săvârșită cu toată inima!

Dar ce-i pasă mulțimii, care doar de mică să n'o ajungă soarta greierului se mai mișcă în dreapta, în stânga. Ba ce e mai mult se depărtează în streini, unde învață toate relele, iar căminul le rămâne pustiu și brazda întelenită.

Iată spre pildă când vremea secerii, când din părțile muntoase ale Ardealului, aleargă oete-cete, pe câmpie, pe pustele Ungariei și la holdele bogate ale Bănățului. Acolo stau câteva săptămâni, petrecute de adeseori în pângărirea trupului și înjosirea sufletului. Contra acestui trai rău înțeles un aspru judecător al neamului nostru a spus următoarele: „Bătrânii satelor, mamele cari sînt la cinstea fetelor lor, învățătorii cari se mândresc cu învățătura și bunapurtare a tuturor, de toate vârstele, cari stau sub raza luminii lor, preoții cari înțeleg să facă lui Dumnezeu o biserică în fiecare suflet de credincios ce se află în seama lor, — cu toții trebuie să se amestece. Păcatul unuia se resfrânge asupra tuturor. Căci pe cine altul îl poate ținea de rău acela care vede sgomotul, apucăturile rele, purtările proaste, decât pe cine e mai în vârstă și pe cine e mai cuminte și mai așezat în sat? Casa e

a unuia și nu a celorlalți, și tot așa ogorul și vita; dar nu lucru e al tuturor ce stau în același loc: „numai cel bun“

(C. Iencica.)

Magii.

Porniră regii magi din nou
Din India, Tibet și China,
Din răsărit și asfințit
Spre vecinica cetate a lui David
Și Solomon și Ieremia...
Porniră regii magi, precum pornit-au
In fiecare an la Vifleiem
Să se închine-aceuia, pe care
In strălucita-i viziune Isaia
L-a contemplat în Sfânta Sfintelor,
Când Heruvimi și Serafimi cu jar
I-au lămurit cuvântul...

Porniră regii magi
In mâini cu aur, smirnă și tămâie,
Și-n căni de-argint turnate 'n Babilon
Și'n Ninive aducând aloe scumpă
Și mir de nard...

Departen zări, murea Ierusalimul,
In albul depărtării
Și-n străveziul largului abis,
Cum moare-un vis
Sub revărsări trandafirii
De zori,
Mai înainte de ce soarele
Aprinde cu săgețile-i de aur
Turnurile minaretului arab
In fildes ferecate și-n aramă...
Și dacă magii ntrară 'n Vifleiem
Și-au poposit
Ca să se'chine și să tămâieze
In locul unde s'a născut Mesia
Precum a prorocit-o Isaia,
Și'n peșter'au vroit ca să pătrundă:
S'au tulburat și-au plâns și triștii ochi
In căutarea ieslei adorate
S'au pironit pe stâncile-afumate
Din cari se prelingeau
Stropi grei de apă ca și lacrimile...
Și regii magi alătura plâneau
Sub încăperea blândă de-altădată

Cu pieptul plin
De dor aprins și suferință,
De-amare gânduri și căință
Și de credință...

Tăcuții magi plâneau
Lângă ruina, aceluia templu falnic,
Ce l'au zidit în cinstea lui Isus
Pasionații cruciați francezi
Ce s'au luptat cu Saladin
Și-au cutropit barbara semilună.
Și'genunchind între ruini
Găsiră 'ntr'un amestec fioros
Alătura de resturi de icoane
Pe cari Maria stăruie zimbând,
Cu pruncu'n brațe;
Și printre sfărmituri de candelabre
Și candelă și tămâiere de-aur:
Bucăți de schije și granate
Ce-au explodat, și gloanțe de șrapnel,
Și cuiburi de-ascunziș de mitraieră
Și găuri rotunzite pentru tunuri,
Iar pe pereți, într'un bizar amestec,
Insângerate pete de lumină
Și sânge închiegat și'nvinețit,
Sânge de om ce s'a vărsat
In lupte pătimașe piept la piept,
Iar printre colți de stâncă, sămănate
Leșuri de-oșteni, cari au căzut
Cu tidvele sfărmate,
Cu pieptul desfăcut și sfășiat,
Cu inima străpunsă
Și creerii împrăștiați pe jos
Și-amestecați cu colb murdar
Și oase rupte din încheieturi
Și brațe frânte 'n groaznice explozii
Și sânge, sânge, sânge,
Pretutindeni,
O mare 'nsângerată ce-a 'nghețat,
Și gemet trist de muribunzi
Și horcăit desgustător de morți
Ce n'au murit ci-așteaptă ca să moară...
Pornir'atunci înfiorații magi
In căutarea lui Isus
Nazarineanul și cutrierând
Iudeia și Samaria pietroasă
S'au pogorât în Galileia...
Și ridicându-și lacomiilor ochi
Zăriră lacul argințiu pe care
Odinioară l-a iubit Isus
Și'ncrezător în steaua sa

muncitoare ale ogorului românesc. Noi nu știm multă politică, dar simțim pe omul care ne vrea binele nostru și-l deschilim de acela care și vrea numai folosul și câștigul și țihna dumisale. Neamul acestor din urmă să piară dintre noi, pecum se topește ceara de fața focului. Nu vom răbda să ne cărmuiască aceia cari până ieri ne vindeau la licitație moșioarele și ne lăsau în drum copilașii. Nu vom răbda pe ceice uitând ușor ce sânge curge în vinele lor, făceau ochi dulci asupritorilor noștri de veacuri. Nu vom răbda pe nimenea dintre aceia cari până acum n'aveau milă pentru măcăzurile și suferințele noastre. Increderea noastră și votul nostru obștesc îl vom da numai celor ce ne-au cercetat într'un chip care-care cu bunătatea și lumina lor în temile cele grele.

Și mai vrem un lucru: vrem ca atunci când vom auzi glasul ciocărliei să putem a unul fiește-care din noi cu plugul în a pământ cât ne trebuie ca să nu slujim tot la străini, ci ca dintr'al nostru să putem hrăni și crește copilașii ce ni i-a dat Dumnezeu. In vecinătatea noastră se în niște moșii de ale erariului, în alte pământ să cadă pădurea în capul lor noștri,

cari răbda foame și frig. Noi nu suntem bolșevici, ci suntem și vrem să rămânem gospodari cu bună rânduială, bucurându-ne când se ține ceva pe lângă casele noastre. Pe noi nu ne arde de revoluție, căci ea aduce numai prăpăd pe capul oamenilor și ne-ar face de rușine neamul nostru înaintea națiunilor cari ne vreau binele. Ceea-ce vrem noi țărani de legea românească e dreptatea de care n'am avut parte până acum. In țara noastră trebuie să răsară dreptatea românească, căci ne-a păscut destul strămbătatea străinului.

La noi în sat și femeile vreau să-și facă steag treicolor, că vezi doamne și ele vor avea drept de vot. S'a subțiat tare lumea pe la noi, dar ori-cum vom ieși la capăt, noi vrem să ne vedem căsuțele noastre curățele, că boala aia spaniolă dă târcoale și seceră vieți de oameni prin meleașurile noastre. De-am avea doftori mai mulți și mai pe deaproape, ne-ar fi de folos. Poate se va îngriji statul nostru dela cărmă de treaba aceasta, că azi e mare pagubă de fiește-care viață de român; doar destui au pierit dintre noi în potopul răboiului.

In statul nostru comunal am luat hotă-

rârea ca de aici înainte să nu audă copilașii noștri nici o vorbă unguerească în cuprinsul școlii. Să ni-i învețe rugăciunile și să-i crească în cinste românească, vorbindu-le de faptele vitejești ale lui Ștefan cel mare și Mihail Viteazul; n'ar strica să le dee mai multă procopsea lă și în trebile gospodăriei.

Pe la noi satele de-arândul au ridicat porți de brad și le-au împodobit cu flori și steaguri, așteptând să vină oastea fraților noștri. Până acum n'au intrat în satul nostru, dar ne-am bucurat cu mare bucurie văzând pe frații noștri cari au trecut cu trenul dela Brașov către Sibiiu. Dumnezeu să le ajute pe unde se vor duce, că poate i mai mare lipsă de ei într'alte părți. Din 1916 de când au fost și în satul nostru, tot la sosirea lor de-a doua-oară ni-a fost gândul inimilor noastre.

In fiește-care zi așteptăm să cază în mijlocul nostru și părintele, că nu i-am auzit glasul mai bine de doi ani. La Crăciun vom avea slujbă ca la praznicul cel mare pe care l'a dorit toată suflarea românească. Vă dorim și domniilor voastre sărbători ferice și nu uitați să ne talmăciți și de aici înainte, dorințele noastre la gazetă. Să trăiți.

Mai mulți olteni
de sub Negoii.

Ce-a strălucit la Vifleiem, și-alese acolo
Tovarășii pe Petru și Andreiu.
Iar lacu 'nmărmurit în strălucirea-i
De pēruzea, veghea visând în soare,
Cum a visat în clipa când Mesia
A poruncit sârmanilor pescari
S'arunce mreaja'n verzile adâncuri...
In clipa-aceea regii magi
Zăriră pe Isus umblând pe valuri
Cu Petru și Andreiu, și bucuria
Ce le-a trezit-o 'n suflet arătarea,
Le potoli al inimilor zbcium.
Părea un uriaș din depărtare
Intre cei doi, și alba-i siluetă
Se profilă imenză în cuprins
Pe lacul albastru, Brațul său întins
Imbrățișă cu gestu-i infinitul
Și pasul larg și bărbătesc
Sub maiestatea căruia gemeau
Sfărmate valuri ce-și tălăzuiau,
Mânia, era umblet de viteaz...
Și El vorbea
Iar fiecē cuvânt care-l rostea
Văia ca valul, și'nfiorător
Asemenea ca tunetul, năvalnic
Se'mprăștia 'n cuprinsul greu de soare:

— M'au răstignit mereu, spunea Isus,
In fie-care an mi-au înălțat o cruce
Și mii de blăstămate Golgote-au ridicat,
Berlinul, Petrogradul, Parisul ce stră-
[luce
De sângele meu proaspăt ce-a curs
[e înecat,
M'au dus fără de milă în strâmtele
[tranșee

Și m'au lovit cu biciul și m'au stră-
[puns cu sulii,
Pe sub pământ tăiat-am întunecoase
[uliți
Și'n loc de beătură venin au vrut să-mi
[deie.
Mi-au pus pe mâini cătușe și mi-a
[rostit sentința
De moarte, pe-o tribună, un intrepid
[savant,
Iar dacă-mi decretară în urmă neființa
Mi-au tămâiat mormântul cu gaz as-
[ficsiant.
Din darurile acelea ce magii mi imbiară
In peșteră,— metalul perfid mi l-au luat,
Și aurul de lacrimi și blesteme pătat
In capital de ură și crime îl schimbară.
In van cu pilde-alese am răspândit
[cuvântul
Eternei evanghelii a Tatălui ceresc:
De ce, o Madaleno, mi-ai desfăcut
[mormântul
Cu mâna ta pioasă, cu graiul ingeresc?
Dar zbciumul pe crucea răbdării-a
[fost zadarnic
Când ispășeam greșeala universală 'n
[zori
Și așteptam sfârșitul măreț, zâmbind
[amarnic:
Am înviat odată și mor de mii de ori...

Așa grăia Isus Nazarineanul
Cu gestul larg, cu ochiul plin de vis,
Și magii zguduiți porniră iarăș,
Să-l predice 'n Berlin, Londra, Paris...
I. Broșu.

săvârși opera noastră de biruință dela Alba
Arhanghelului Mihai. Fiți bineveniți!

Trăiască marele nostru Rege, rege al
tuturor Românilor! Trăiască Maiestatea Sa
Regina Maria, superioară tuturor crăieselor
din lume, care prin dragostea Sa și devo-
tamentul Său față de neam și țară a de-
venit îngerul neamului românesc.

Trăiască armata glorioasă! Trăiască
România mare!

Răspunsul generalului Moșoiu.

Dupăce strigătele de „Să trăiască“ și
„Ura“, cari nu vroiau să înceteze, s'au mai
potolit, generalul Moșoiu, cu glasul său
răsunător de viteaz, a răspuns în chipul
acesta:

Români! Infiorat de sfinte simțiri pă-
șesc în Sibiu, în locul acesta românesc,
unde s'a lucrat atât de mult și atât de in-
sufletit pentru înfăptuirea idealului sfânt și
mare al unirii tuturor Românilor.

Vin stăpânit de nestrămütata voință de
a duce la îndeplinire și învecinici făptura
măreată a visului de veacuri. Vin hotărât
să desrobesc și să iau în stăpânire și cel
mai mic sat locuit de suflet românesc. (Ap-
lauze îndelungate). Nu ne vom da în laturi
dela nici o jertfă pe care o va cere România
mare, una și nedespărțită. Este pentru mine
îndoit de plăcut și mi-e inima plină de ne-
grăită fericire, că mi-a hărăzit Domnul să
viu eu aici, unde am luptat acum doi ani
pentru idealul înalt ce ne robește sufletele.
Au fost multe și dureroase jertfele, dar n'am
descurajat, căci am luptat pentru gânduri
sfinte, ceace ni-a asigurat recunoștința și
lauda lumii întregi.

Astăzi călăuziți de aceleași porniri, de
aceleași idealuri, venim în numele drepturi-
lor omenști, a drepturilor de veacuri, cari
poruncește ca frații de un sânge să fie uniți
sub o singură stăpânire națională. (Aplause:
trăiască generalul Moșoiu!)

Vin dela București și Vă aduc salutul
marelui nostru Rege Ferdinand, al Regelui
tuturor Românilor, cu făgăduiala, că toate
dorințele Voastre se vor împlini.

Trăiască marele nostru rege Ferdinand
I. Trăiască Maiestatea Sa Regina Maria!
Trăiască România mare!

Cuvântarea generalului Moșoiu a stăr-
nit un adevărat uragan de însuflețire, Mu-
zica legiunii din Sibiu începă în clipa-
aceia întonarea „Imnului regal“ pe care mul-
țimea îl ascultă ca capetele descoperite.

La poarta biruințelor.

Dupăce se sfârșiră cuvintele de bună
venire rostite în fața trenului ce ne-a adus
mântuirea din ghiarele de tigri ale Ungu-
rilor, toată mulțimea aceia de capete, în
frunte cu generalul Moșoiu și ceilalți im-
puterniciți ai neamului românesc, o luară
cătră oraș. In fața porții biruințelor sau
triumfală cum i se mai zice, se opriră din
nou. Aici îi aștepta alți imputerniciți de-ai
Românilor sibiieni, în frunte cu președin-
tele „Asociațiunii“ dl A. Bărșeanu.

Cu mult avânt și'n calde cuvinte de
bucurie, salută aici pe generalul Moșoiu,
președintele „Asociațiunii“ Domnul A. Băr-
șeanu, și se simte fericit, că poate întinde
mâna, după atâția ani petrecuți în suferință,
generalului Moșoiu, care nu este altcineva
de cât un fost elev de-al său, de pe vremea
când era dl Bărșeanu profesor la școlile
din Brașov. Generalul Moșoiu îi răspunde

Cuprinderea Sibiului de armatele românești.

Săptămăna trecută, precum am mai
scris, ne-a hărăzit una din bucuriile cele
mai rare.

Armata Țării românești și-a pus pi-
ciorul în Sibiul nostru. In frunte cu ge-
neralul Moșoiu, ardelean și dânsul, dor-
banții, vânătorii și călărașii regelui Ferdi-
nand au pecetluit pentru totdeauna cu dra-
pelele lor, hotărârea cea mare a neamului
românesc dela Alba-Iulia. Cuvântul s'a fă-
cut trup și-aceea ce părinții noștri abea de
cutezau s'o viseze, s'a înfăptuit în vremu-
rile noastre.

Iată cum s'a întâmplat cuprinderea Si-
biului:

Sosirea în gară.

Martī în 24 Decembrie st. n. pe la oa-
rele 11 glasul telefonului vestește sosirea
trenului cu generalul Moșoiu în gară pe
12¹/₂.

Trupele românești aflătoare în Sibiu,
conduse de maiorul V. Dimitriu (Vânători
10), căpitanul M. Crucian (Art. 4) și loco-
tenentul Iliescu (Cav. 24) ies în ținută de
paradă și se așează în fața gării. Plutonul
de onoare al Legiunei române cu mu-
zica, se înființează în gară, unde așteaptă
șeful apărării și siguranței publice Dr. St.
C. Pop cu întreg statul major și întreg cor-
pul ofițerilor dela Legiune.

La 12¹/₂ trenul împodobit cu flamura
românească sosește mândru. In ușa vago-
nului se ivește chipul măreț al generalului
de neam ardelenesc Moșoiu, cu privirea si-
gură. Lumea îl întâmpină cu un potop de
aclamări. Muzica Legiunei române cântă

imnul regal pe care-l ascultă toată lumea
cu capetele descoperite.

Locotenentul Berestean, ofițerul de le-
gătură sălășluit mai de demult în Sibiu,
face prezentarea militară, în urma cărei ge-
neralul Moșoiu e primit de șeful apărării
și siguranței publice Dr. St. C. Pop, cu o
vorbire plină de însuflețire.

Ce-a grăit d-l Dr. St. Cicio-Pop?

Iată ce-a spus dânsul:

Domnule general! In numele neamu-
lui românesc, în numele tuturor Românilor
din Ardeal, Bănat și Țara unguirească, cu-
prinși de însuflețire curată și de fericire
necunoscută până acum: Vă zic din adân-
cul inimii: Bine ați venit!

V'am așteptat așa de mult, V'am aște-
ptat de veacuri trudnice, dar lumea rea
și mulțimea vrăjmașilor fără inimă V'au
împiedecat cu uneltiri viclene și meșteșu-
giri diavolești intrarea de izbândă.

Acum doi ani marele nostru Rege (tră-
iască, aplauze îndelungate) și înțelepții lui
sfetnici au hotărât să înscrie cu sânge
drepturile noastre de veacuri asupra pă-
mântului strămoșesc.

Și ați venit! A trebuit însă să faceți
și voi Golgota jertfelor de sânge a neamu-
rilor. Munții și colinele, câmpiile și văile
Ardealului au trebuit să fie împodobite cu
florile sângelui, râurile și izvoarele și Oltul
nost' bătrânul să-și îmbujoreze undele cu
sânge românesc. Da, toate au cerut multe
jertfe dureroase.

Venți în numele sfânt al idealului.
Venți în numele marelui rege pentru a de

adânc mișcat fostului său profesor de care îl leagă simțăminte de adâncă recunoștință.

Tot aici grăiește și ajutorul de primar din Sibiu, dl *Hochmeister*, arătând înfăptuirea săsească a orașului. Generalul îi răspunde, asigurând populația străină, că se va îngriji de păstrarea ordinii și liniștii, ca să poată munci și să se desvolte nestințgherită. Dar va purcede cu toată strictețta față de aceia cari vor fi ispitiți să lucreze iie cu vorba, fie cu fapta împotriva *înfăptuirii idealului* nostru sfânt, pentru ajugerea cărui am luptat de atâtea veacuri.

Primirea în piața mare.

În Piața mare, o adunare numeroasă de oameni, aștepta sosirea armatei române în frunte cu generalul Moșoiu. Steaguri treicolore fâlăian în vânt și muzicile cântau cântece naționale. Ca la un semn zgomotul amuți.

Chipul de ostaș neînfrânt al generalului Moșoiu atrase luarea aminte și făcu să înceteze zgomotul. Fu întâmpinat de dl *Aurel Lazar*, membru în consiliul dirigent cu o cuvântare înălțătoare de inimi. Generalul răspunse scurt și măduvos. Fiecare cuvânt suna ca o lovitură de ciocan. Mai spune câteva cuvinte un sas și împuternicitul jidovilor, cerând ocrotirea și cruțarea orașului. La sfârșit, o fetiță, *Veruca Bohățel*, cu graiul respicat și argințiu, rosti o poezie a dlui *Bârseanu* scrisă pentru de-a tălcui bucuria celor mici cu prilejul înfăptuirii României-mari. Generalul mișcat o sărută pe frunte.

Vesellie, cântece și joc.

Urmă apoi trecerea armatei române prin piață: infanterie, călărași și artilerie. Ce mândri erau flăcăii români, ei, cari știau cum au luptat la Mărășești și cum spulberaseră armatele lui Mackensen. Și-acum își vedeau cu ochi visul lor înfăptuit, pentru cari luptaseră cu atâtea vitejie. Și după ei veneau satele, trimișii mândrelor sate din jurul Sibiului cu porturile, steagurile și cântecele lor. Era ca'n vis. Ochii privitorilor se umeziseră, omenii se îmbrățișau și plângeau de bucurie. Lumea a luat-o pe strada Cisdădiei la deal, într'un vârtej de însuflețire. Generalul Moșoiu, împreună cu cei aleși, a intrat în Hotelul „Boulevard” pentruca să ia masa, iar poporul, în culmea bucuriei, a încins o horă românească pe piața Hermann. Tot asemenea s'a înciripat jocuri naționale și în piața mare. O altă ceată de românași de ai noștri, în frunte cu dl *V. Tordășianu*, au purces înainte casei doamnei *Emilia Dr. Rațiu*, cântând cântece naționale.

Așa s'a sfârșit frumoasa sărbătoare înălțată în cinstea sosirii aceluora, cari au pus temelie fericirii neamului românesc pentru veșnicie.

Generalul Berthelot în Sibiu.

Marele general francez, care a curțierat Transilvania, Bănatul și Maramurășul, pentruca să cunoască toate ținuturile locuite de români și să-și dovedească simțămintele sale de iubire ce le are față de noi, a sosit Miercuri în Sibiu. La gară i s'a făcut o primire măreață, cum nu s'a mai pomenit. Poporul venit din satele de prinprejur, a ieșit întru întâmpinarea generalului

Berthelot cu steaguri și cu muzici. Părăsind gara, generalul a stat de vorbă cu țărani și țărancele, spunându-le cuvinte de însuflețire și mângăiere. Apoi a plecat în oraș la palatul ministrului de războiu unde o primit pe împuterniciții românilor din Sibiu și le-a ascultat cuvintele de bineventare.

Joi generalul Berthelot a plecat la Săliște, iar după întoarcere a luat parte la măreața manifestare de simpatie ce i s'a făcut din partea poporului românesc pe piața Sibiului.

Amănunte în numărul viitor.

Primirea generalului Berthelot.

După-ce generalul Berthelot s'a întors dela Săliște unde i s'a pregătit asemenea primire impunătoare. Răpit de frumșetea sorei românești, însuși generalul s'a prins alătura și-a jucat strămoșescul nostru dans național. Reîntorcându-se în Sibiu, generalul Berthelot a luat parte la marea serbare națională a poporului. A fost ceva mai frumos ca în povești. Români și româncuțele noastre, în grupuri fermecătoare, au trecut prin fața generalului. S'au jucat jocuri naționale într'o însuflețire fără păreche. A fost cea mai măreață sărbare a sufletului românesc.

Din România-mare. Alegerile de deputați.

Guvernul a hotărât ca alegerile de deputați pentru întreaga Românie mare să fie puse pe zilele de 14—17 Martie 1919. Marea adunarea națională dela București eșită din alegerile acestea va avea loc pentru ziua de 15 Aprilie 1919.

Ocuparea Clujului.

Cu prilejul intrării trupelor române în Cluj, împuterniciții întregului popor românesc din nordul Transilvaniei, așteptau sosirea ostașilor români.

Sub statuia lui Corvin, învins de Ștefan cel Mare la Baia, peste 100.000 oameni au încins hora unirei.

Cântece naționale și ovațiuni pentru Familia Regală umpleau văzduhul.

M. C. G.

Regimentul „Avram Iancu” în Sibiu.

În zilele trecute a sosit în Sibiu regimentul „Avram Iancu” alcătuit din ostași ardeleni, foști prizonieri în Rusia și cari au luptat alături de armata regatului pentru desrobirea Ardealului. Li s'a făcut o primire măreață. Dumineca trecută li s'a sfîșit steagul în catedrală și-apoi a fost depus în muzeul „Asociațiunii.”

Partidul naționalist-democrat.

E bine cunoscut la noi acest partid, care a fost pregătit prin propaganda culturală a d-lui N. IORGA în coloanele, de-o înaltă cugetare românească, ale revistei „Sămănătorul”. Și când tot d-l N. Iorga i-a dat programul politic, noi cei de aici am însoțit cu toată dragostea chemarea la viață a ade-

văratei democrații românești, ce vorbea dintr'ânsul. *Experiențele războiului i-au dat dreptate și credem, noi toți cei cu sinceră iubire de popor și țară, că faptele i-au scos și mai mult la lumină necesitatea țințelor ce le urmărea și a muncii ce trebuie desfășurată pentru înfăptuirea lor.*

Din puținele știri ce ni-au venit de dincolo am găsit, că la 1 Decembrie s'a țințt la Iași o mare adunare, chemată de d-l N. Iorga, pentru a alcătui „uniunea democrației naționale” și a organiza la muncă pe toți ceice o încuvîntază în suflțele lor în cuprinsul pământului românesc. Spre bucuria noastră alături de d-l N. Iorga a intrat din nou și dl. profesor A. C. Cuza.

Ce vreau frații din Bucovina?

La hotărârea de alipire către România a fraților noștri bucovineni s'au alăturat și nemții, polonii, chiar jidanii și în parte și rutenii de peste Prut. Cu privire la politica ce vor urma o frații noștri din Bucovina, găsim în „Neamul Românesc” părerile șefului guvernului bucovinean *d-l Iancu Flondor*, cari sunt următoarele:

Deocamdată nu ne vom alătura la nici unul din partidele politice ale vechiului regat. Bucovinenii sunt de părerea, că acele partide se vor schimba, unele poate se vor stinge cu totul. În tot cazul ei se vor alipi numai la un astfel de partid, care va primi în programul sau următoarele idei călăuzitoare:

1. Vederi largi democratice, iubitoare de popor și iubitoare de casa domniloare.

2. O înzestrare a țaranului cu pământ în chip cât se poate mai larg, ținând seamă de talpa țării; dărnicia aceasta să nu se facă numai pe hârtie, ci aievea și cu toată inima.

3. Votul obștesc până la cel din urmă țaran, nu însă numai pe hârtie, ci aievea și socotind libertatea alegerilor.

4. O administrație statornică, pătrunsă de respect față de legi și care să le aplice bine, scoțând afară pe cei ce umblă după hotărâri și după căpătuieli.

Dorințele fraților bucovineni se întănesc cu ale noastre.

Spre știre abonațiilor noștri.

Cu numărul acesta de Crăciun începem al doilea an de viață al „Gazetei Poporului”. Rugăm deci pe toți cititorii, abonații și prietenii gazetei noastre, să ne deie sprijinul lor prețios și pe mai departe. Am alăturat la numărul acesta mandate postale tuturor aceluora, cari nu și-au prenoit încă abonamentul.

Dorind deci ca toți abonații și cititorii noștri să petreacă sf. sărbători ale Nașterii Domnului în pace bucurie și sănătate deplină, îi salutăm cu drag și le mulțumim pentru ajutorul și sfatul de care ne-au împărțat.

Abonamentul gazetei costă:

Pe un an întreg 20 cor.

Pe o jumătate de an 10 cor.

Pe un sfert de an 6 cor.

Prețul unui singur număr 40 fil.

Redacția și administrația
„Gazetei Poporului.”

Zina lacului.

Intr'o seară, bătrânul Costescu ne povesti o întâmplare din tinerețe.

Moara cea veche a Zavului, începu el, și acuma dăinuiește pe iazul întins de la Popricani. O clădire neagră, plecată asupra apelor mohorâte. Cele șase roți, izbite de vinele mari de apă, care se zvârl pe lăptoc, se învârt domol, scârțâind din încheeturi. Clădirea mare se zgudue, în mugetul neconținut al apei, peste spuma clocotitoare care o impresoară.

Așa e acum; așa era și pe vremea când hoinăream pe meleagurile acelea, — e mult, tare mult, de-atunci.

Îmi aduc aminte de-o noapte ca'n basme, plină de lumina albă a lunii, o noapte pe care numai tinereța o vede și pe care numai tinereța o simte.

Era prin Iulie. Coboram singur la iaz, cu pușca în spate. Cărdurile de rațe, care zburau pe deasupra pădurii de trestii, mă ademenise. În văzduhul luminos, le urmăream zborul grabnic, până ce se perdeau, — puncte negre, — din ce în ce mai mici, în nouri de incendiu ai asfințitului.

Trecui peste opustul înalt în care vuia cascada, printre sălciile dese care străjuiau drumul îngust, și mă apropiai de moară. Prin lăptoc, fulgerau apele verzi; în jurul clădirii negre, fierbeau apele spumând; și'n bătătură, boi desjugați dormeau, rumegând, lângă cară.

Moșneagul, morarul, strănepotul Zavului, cobora din podul morii, cu pipa în colțul gurii. În bubuitul surd al apei și'n sorăjnitul roților, oamenii așteptau tăcuți, prin fumul luminos ce umplea șandramaua largă.

„Noroc bun, moș-Simioane!

— Măltămim dumnilorvoastră. Cum mai merge țara? Macină făină bună? (Aceasta era întrebarea obișnuită a moșneagului: dacă țara macină făină bună).

— Bună, moș-Simioane!...

— Slavă Domnului! zise moșneagul. Dar dumneata ce mai faci? Ai mai venit pe la noi. Nu-ți dau pace rațele!

— Nu-mi dau pace, moșule. Noaptea asta, ași sta la pândă pe o plagie. Poate mi-a cădea ceva bun.

— Bine; ei sta, dacă ți-e voia. Iaca, te-o duce Zamfira.“

Chiar în clipa aceea, nepoata morarului intră. O fată ciudată de șaisprezece ani: mijlocie, subțirică, dar cu mușchi foarte puternici; cu obraji arși de soare și cu doi ochi cenușii, așa de frumoși, așa de strălucitori, de neliniștiți și de ciudați, cum n'au mai văzut niciodată de-atunci. N'avea trăsături regulate, dar ochii cenușii sub sprâncenele mari, arcate, îi dădeau o strălucire și o frumusețe stranie.

La vorbele moșneagului, se opri deodată și zise repede, clipind din ochi:

— „Nu vreau să-l duc!

— Pentru ce? întrebai eu, uimit, pe când moșneagul zâmbea.

— Pentru că nu vreau! zise iute Zamfira, privindu-mă pieziș pe sub gene.

— Bine, zise liniștit moșneagul, nu-l duce!“

Fata se uită la mine lung, închizând pe jumătate ochii, apoi strigă ascuțit:

„Ba o să-l duc!“

Moș Simion începu a ride încet, se întoarse și se sui tacticos în podul morii;

iar Zamfira rămase înaintea mea, dreaptă, cu mâinile în lungul trupului. Capu-i era plecat în piept, dar ochii cenușii mă fulgerau pe sub sprâncene. Era cu capul gol; părul castaniu era pieptănat lins peste tâmple și o coadă groasă se înnoada la ceafă; un crin alb, de apă, frumos, ca tăiat în argint, sta înfip în părul bogat. Cămașa albă se umfla în dreptul sânilor; o fustă albastră, simplă, cădea până la glezne.

Deodată ridică capul și mă privi șiret, zimbînd. Intre buzele subțiri, dinții străluceau. Apoi îmi făcu semn cu ochii: „Hai!“

Mă luai după dânsa. Mergea repede; formele puternice se desemnau, sub îmbrăcămintea ușoară. Din când în când, întorcea capul și dinții străluceau.

Deslegă luntrea, sări în ea și-mi zise scurt: „Suie!“

Apoi, după ce mă așezai, se încordă, se întepeni în prăjina lungă și urai luntrea. Câtăva vreme, ne strecurarăm prin trestii și papură și pe deasupra rețelelor puternice de cosor. Când ajunserăm în larg, lăsă prăjină și apucă lopata. Luntrea spinteca apele adânci, colorate cu lumini scânteietoare, sub focul asfințitului. Lopata plescăia ușor, cu un zgomot dulce. Tot trupul fetei se purta într'un ritm mlădios, de un farmec nespus. Crinul de argint tremura în grămada de păr castaniu.

Pe iaz, era tăcere. Nuferii și crinii de apă străluceau în asfințitul de aur; trestii foșneau încet; libelulele treceau prin lumină, ca niște linii albastre.

Deodată, fata își întoarse spre mine ciudații ochi cenușii.

„Noaptea asta vrei să stai la pândă?“ întrebă ea,

„Da, la pândă.“

„Bine.“

Glasul ei avea un melodios răsunset argințiu. O întrebai:

„Ți se pare ciudat?“

„Nu“, zise ea, întorcând capul, „dar nu ți-e frică?“

„De ce să-mi fie frică?“

„De Știma apei!“ răspuse ea cu convingere.

„De Știma apei? Ce-i aceia Știma apei?“

„Cum? nu știi? Știma!... zâna iazului...“ Și ochii ei vineți mă priviră straniu.

Soarele se cufundase în asfințit; apa iazului se întuneca; un bătlan trecu pe deasupra, vâslind rar; țipetele lui înfiorau tăcerea pădurilor de trestii. Fata mă privea și dinți-i străluceau într'un zâmbet de o frumusețe demonică; fața curată luase reflexul verzui al apelor.

Ce-am simțit în piept nu pot spune; dar vraja poveștilor așa trebuie să fi fost de izbitoare. În cadrul trestiiilor, al lianelor și al celor două ceruri, — ea era zina lacului.

Luntrea se izbi de o coșcovă și rămase nemișcată.

„Aici!“ zise fata.

Încet, pașii pe plagie. Dar farmecul mă amețise. Mă întorsei brusc, o cuprinsei de după cap și voii să-i sărut ochii în cari zăcea taina iazului. Ea se zbătu ușor cu înmlădieri și tremurări de răs, și în loc să-i sărut ochii, îi atinsei buzele într'o arsură de foc.

O simți zmâncindu-se, simții ochii stranii săgetându-mă și luntrea zbură printre trestii și liane. Apoi iazul rămase pustiu

și în tăcere, numai plescăitul dulce al lopeții se auzea de departe.

Pe coșcovă, îmi pregăti patul de trestii. Așternui mantaua de șieac, cercai oțelele puștei, apoi, în așteptarea rațelor, căzui pe gânduri.

Ciudat! eram foarte conștient de situația mea; știam foarte bine că zina nu era de cât Zamfira, nepoata morarului, o fată părliță de soare și poate foarte simplă: — cu toare acestea, ochii și răsul aveau ceva, care mă amețise, ca praful puternic al unei flori sălbatice.

În umbrele din ce în ce mai dese ale amurgului, ea rămăsese ca o viziune plătind în fața lacului, printre florile de nufăr.

Un șuer iute de aripi mă deșteptă. Tresări. Un stol de rațe trecuse. Faptul acesta îmi luă amețea. Strânsei pușca în mâni și ridicai cocoșele.

Pe iazul întins, porni freamătul de seară. În trestii, măcăiau și băteau din aripi rațele, țipau lișițele și găinușile; un susur ușor scutura pădurea de trestii. Stourii mici treceau prin obscuritatea inserării.

Trăsei câteva focuri. Tunetul bubuia adânc, răsuna pe întinderea apei, până departe; câte-o rață se desprindea brusc din când și cădea greoi pe luciul, turburându-l.

Apoi întunerecul creșcu, nu se mai deosebea stolul, se auzea numai vâjeitul zborului, ca un vânt scurt. Freamătul de seară conțeni, pacea începea a se întinde iar pe iaz; numai paseri mari, negre, zburau pe sus, țipând răsunător: chau! chau! Din când în când, în tăcerea nopții, se auzea lugubru, adânc, vuetul nelămurit al buhaiului de baltă.

Stelele se aprinseră și sus și în fundul apei. Până la răsăritul lunii, mai era un ceas. Mă învălii în manta și iar începu să mă gândesc la ochii cenușii. În tăcerea din ce în ce mai mare, se auzea, departe, văjăitul morii și al opustului; undeva un câne lătra întăratat; în zare, pe un deal, ardea în întuneric, clipind, un foc viov.

Trupul mlădios, ochii și răsul, floarea de crin care așa de bine se armoniza cu lacul și cu sclipirile verzui ale ochilor, mă necăjeau. Acum nu mai era o fată simplă, arsă de soare și bătută de vânturi; fiecare mișcare, fiecare privire, aveau ceva deosebit. Și încă ceva ciudat. De când veneam la moară, niciodată n'o văzusem. Auzisem de drăcoica moșneagului, dar nu dădusem cu ochii de ea. Ba, tot îmi aminteam un lucru pe care nu-l băgasem în seamă atunci, când se petrecuse. Într'un rând, am zărit ochii aceia neliniștiți, privindu-mă printr'o spărtură din podul morii. Desigur că ochii ei erau; străluceau așa de tare, — și erau plini par'că de lumină și răs. Acum, în noaptea adâncă, ma ardea sărutarea de foc, — și așteptam, așteptam ceva de care nu-mi puteam da seama.

Am ațipit, visând la ochii cenușii. Nu știu, — poate am adormit de-a binelea. M'au trezit în lumina puternică a lunii, care umplea văzduhul și iazul cu pulberea-i de argint. Apele străluceau. Noaptea era tăcută, moara contenise; numai opustul văjăia ca'n vis, departe.

Pe ici, pe colo, apa se increțea în cercuri de agată; cărduri de rațe se scaldau în ochiurile de lumină. Pusei mâna pe pușcă. O ridicasem chiar la ochi, eram gata să trag, — când mă oprii. O îngânare melodică, de-abia pricepută, se auzea

pe lac. Un cântec simplu, monoton dar depărtarea, ecoul iazului, lumina albă a lunii, îi dădeau un farmec adânc. Indată mă gândii la Știma apei.

Pusei pușca alături și ascultai. O melodie simplă și foarte duiosă. Contemise de mult și eu tot stam cu urechea ațintită; dar nu se auzea decât freacădul dulce al opustului, departe.

Trecuse vreme multă și, cu toate acestea, eu tot așteptam.

Intr'un târziu, auzii lămurit plescăitul moale al vâslei. Mă uitam în toate părțile; nu știam de unde vine. Apoi, deodată, din întunecatul trestiiilor, izvorî în marea de lumină, luntrea plutind lin, și fata, neclintită în luntre, prin pulberea de raze. Crinul scânteia în părul ei întunecos.

Nu pot să spun ce-am simțit pentru că o vjeliie nu se poate traduce în cuvinte și afară de aceasta, atunci eram tinăr și de-atunci, din tinerețe, a trecut jumătatea veac. Știu că stam cu ochii mari și o priveam ca un nebun; era într'adevăr zina lacului.

Deodată văzui cum se mișca. Intoarse luntrea și vâsla izbi în valuri înprăștiind stropi de lumină. Se îndrepta spre coșcova mea. Venea într'o iuțeață nebună, cu ochii mari ca două stele de fosfor, ațintiți.

Când ajunse aproape, lăsă iar luntrea să plutească lin, dar cârni scurt și trecu răsând pe lângă coșcovă, — un răs argințiu pe care nu l-am uitat, iată, nici azi, după atâta vreme. Trecu răsând ca o fantasmă și ochii îi luceau ca două stele, în noaptea sprințenelor mari. În dreptul meu, se ridică și zvrâli ceva spre mine; apoi, lăsându-se jos, prinse iar lopata, bătu undele și se reprezi în larg.

Dispăruse. Se auzea numai bătaia moale a vâslei; apoi conțeni și ea, și tăcerea cuprinse iazul poleit de lumina lunii.

Lângă mine, am găsit un buchet de garoafe și busuioc, floarea dragostei.

În zori, veni bătrânul de mă luă de pe plajie. Când mă îndreptam spre curte, întorsei încă odată capul spre șandramaua neagră. Ochii vineți mă priveau prin spărțură din podul morii.

Chiar în ziua aceea, a m plecat. Am vrut să mă întorc de multe ori la moara cea veche a Zavului, dar întâplările n'au voit. Pe urmă, când am putut, alte iubiri m'au ținut în altă parte. Au trecut ani, dar buchetul de garoafe și busuioc uscat, tot îl păstrez. Și, din când în când, tot imi mai aduc aminte de zina lacului.

M. Sadoveanu.

Răvașul săptămânii.

Sibiu, 5 Ianuarie 1919.

Congresul amplexiștilor administrativi români. Amplexiștilor administrativi comitatensi și comunali români ai comunității Sibiu, în frunte cu prim-pretorele Petru Drăgits, asesorul și vice-șefedintele sedrii orfanale comitatense Ioan Henteș și pretorele Dr. Ioan Miclea, în conferința din 21 Dec. 1918. st. n. au decis convocarea la Sibiu pe 12 Ianuarie 1919 a unui congres general al tuturor amplexiștilor administrativi români, din toate ținuturile unite cu România mamă prin adunarea dela Alba Iulia. Situația actuală și vastul complex al problemelor în vederea chemării la viață în viitorul apropiat a administrației publice

românești oferă un imens material de discuție și deliberare.

Cel mai larg câmp din viața publică a unui stat e cel al administrației politice.

Pentru lămurirea principiilor și concepțiilor, cari sunt de urmat, sunt cei mai chemați puținii amplexiștilor români, respirați și ascunși prin toate colțurile ținutului românesc. Ca cel mai potrivit mijloc în acest scop se prezintă un congres regnicolar. O cere aceasta interesul bineînțeles al cărmuirii românești, ce va să fie.

Este datorința cardinală a fiecărui amplexiștilor român să-și deie tot concursul intelctului și științei sale întru scoaterea în relief a situației reale actuale, precum și întru urnirea pe căi corecte a carului administrației publice.

Sunt poftiți deci toți amplexiștilor români cu o tragere de inimă a se prezenta la congres operate scripturistice și verbale de valoare specială științifică, ca astfel și acest prim congres al amplexiștilor români să se ridice la nivelul și valoarea corespunzătoare vremurilor mari actuale de renaștere și prefacere. Să sperăm o bună reușită.

Comitetul arangiator cu sediul în Sibiu constă din șefedintele Ioan Henteș asesor și vice-șefedinte al sedrii orfanale comitatense din Sibiu, apoi pretorele Dr. Ioan Miclea v. șefedinte; notarul comunal George Bărbat secretar; ca notar: Ilie Muțiu și Nicolae Comanici notari comunali; precum și Ioan Chirca, Ioan Iliu, Adam Micu, Vasile Mușoiu și Adrian Iacobi notari comunali. La congres va asista și delegatul consiliului dirigent român.

Convocare. Amplexiștilor administrativi (comitatensi și comunali) români de pe teritoriul celor 26 comitate, cari cad sub imperiul Consiliului dirigent român din Sibiu, sunt invitați prin aceasta la congresul, care se va ține în 12 Ianuarie 1919 st. n. la orele 10 a. m. în sala de ședință a comitatului Sibiu cu următorul program:

1. Discușiune asupra întroducerii administrației românești.
2. Inițierea reuniunii amplexiștilor administrativi români.
3. Eventual alte propuneri.

Domnii participanți sunt a se anunța până în 9 Ianuarie 1919. st. n. la șefedintele comitetului arangiator dl Ioan Henteș, vice-șefedintele sedrii orfanale comitatense din Sibiu. Eventuale lucrări pentru congres sunt a se prezenta cel mai târziu cu ocaziunea serii de cunoștință.

Sibiu, la 25 Decembrie 1918.

Comitetul arangiator.

Convocare. Toți agronomii români din Ardeal, Bănat și Ungaria, absolvenți ai academiilor, și a institutelor agronomice sunt rugați a se prezenta pe ziua de sâmbătă 11 Ian. st. n. 1919 la Sibiu la o conferință, care să pună bază organizării tagmei noastre, în vederea marilor probleme economice naționale cari ne așteaptă. Întâlnirea la 10 a. m. în edificiul asociațiunei.

Blaj, 22 Dec. st. n. 1918.

Ioan Maier, Iosif Iustin Hossu
Emil F. Negruțiu, Virgil Pop.

Ue regiment al vânătorilor de munte la Brașov. În curând va sosi la Brașov Regimentul „Vânătorii de munte”, comandat de A. S. Regală Principele Moștenitor Carol, pentru a-și lua garnisoana în orașul acesta.

Brașovenii așteaptă cu nerăbdare sosirea bravului Regiment, care a ținut piept

împotriva vânătorilor würtembergezi la Târgul Ocna, Coșna și Cireșoaia, alături de eroii dela Mărășești. Orașul Brașov va fi mândru de a avea întrânsul regimentul de fală al A. S. Principele Carol. (Coresp.)

Noli ministri români. Monitorul oficial publică cu data de 29 Noembrie v. următoarea listă a ministerului lui Brătianu: M. Ferechide ministru fără portofoliu, A. C. Constantinescu ministru industriei și al comerțului, I. G. Duca ministru al cultelor și instrucției publice, C. C. Măzescu ministru internelor, S. Ioculeșu ministru fără portofoliu, Anghel Saligă ministru lucrărilor publice, D. Buzdugan la justiție, O. Chiriacescu la finanțe.

Sălbătăcia săcuilor în Cluj. Joi și Vineri, în 19 și 20 Dec. n. gardiștii săcuilor au ținut în groază ceasuri lungi întregi Clujul. Mai înainte de ce l-au cuprins trupele române — siliți să golească orașul — au ținut de bine să-și arate pentru ultima dată sălbătăcia față de femeile și copiii lipsiți de orice apărare. Sosiți în gară, le-a reușit să spargă pivnițele de vin din jurul stațiunii. După ce s'au îmbătat debitocește, au început să puște și gloanțele pătrunse prin salele de așteptare omorând pe o țărăncă cu copilul în brațe. Au năvălit apoi în oraș, unde au ucis asemenea pe căpitanul de cavalerie Zeyk, pe o sevitoare, pe tânărul gardist român Octavian Petrovici și — culmea sălbătăciei — chiar pe un camarad al lor, săcuilor.

Acum, slavă Domnului, Clujul poate răsufla mai ușor, după ce armata lui Ferdinand a pus piciorul pe piața lui mândră, și țărani români, sosind din Munții Apuseni, l'au botezat din nou pe craiul „Mátyás” din mijlocul pieței, aducându-l la legea româncască.

Alte nebunii maghiare. Ungurul, ea omul care se'neacă, se prinde azi de toată frunza. Acum s'au pus pe furat și pe ucis întocmai ca pe puștele Aziei.

Din izvor maghiar ni se vestește: „În zilele de 21 Dec. garda română din Gurasada, a desarmat gardiștii maghiari de acolo. Maghiarii au cerut însă ajutor din Soborșin. De acolo a fost pornit apoi un tren panșerat sub conducerea căpitanului Lázsló. Ajuns acest tren în apropiere de Gurasada se spune, — ceia ce însă nu pare a fi adevărat, — că garda română l'ar fi atacat cu foc de mitralieră. Opt soldați din tren, deși aveau îndrumare strictă dela comandamentul din Arad, cu învoirea căpitanului-comandant s'au dat jos din tren, au intrat în Gurasada, s'au îmbătat, au spart ușa bisericii românești, necinstind-o și au spart apoi și ușa școlii românești. Amănuntele despre nelegiuirile celelalte ne lipsesc. Maiorul Tichi, comandantul de linie din Arad îndată ce a aflat despre acest lucru, a dat ordin ca trenul să se reîntoarce. Căpitanul precum și cei opt soldați vor fi pedepsiți și totodată consiliul național român din Arad a fost asigurat, că se va da deplină despăgubire, care se începe cu golirea din partea Maghiarilor a satelor Gurasada, Iliu, și Burjuc.

Ardelenii la ministru Franției din București. Trimișii Ardealului, Transilvaniei și Bănățului a fost primiți cu mare cinste de către ambasadorul francez din București Dl de Saint Aularie. S'au schimbat discursuri foarte prietenești. Ambasadorul Franției a spus între altele: „Suntem plini de recunoștință pentru România

și nu vom uita nici odată serviciile ce ne-a adus. Când tunurile germane bubuiau în fața Verdunului, România prin intrarea ei în război a silit pe Germani să ia 20 de diviziuni de pe acest front. Prin aceasta Românii au adus Franței un mare ajutor, scăpând-o de o nenorocire.

Corul bisericesc gr. or. român din Turnișor va aranja a doua zi de Crăciun un concert împreună cu producțiune teatrală în sala școlii române din loc. După producțiune urmează joc. Venitul este destinat pentru augmentarea bibliotecii parohiale. Suprasolvirile se primesc cu muțămărită și se vor cvita publice. Inceputul va fi la 7 oare seara. Invitări speciale nu se fac. Com. aranjator.

Mersul trenurilor în Sibiu. Pentru luminaarea cetitorilor nostri cu privire la mersul trenurilor, cari pleacă și vin la Sibiu, publicăm următoarele:

Pleacă spre:

1. Făgăraș, în zile fără soț.	la	8.40	în a.
2. Copșa mică, zilnic,	.	4.02	d. a.
3. Vințul de jos,	"	8.00	în a.
4. Turnu roșu, în zile cu soț		12.24	d. a.
5. Ciznădie, în zile cu soț	.	5.23	dim.
6. Agnita, Luni, Merc. și Vin.		7.40	"

Sosește dela:

1. Făgăraș, în zile cu soț	.	la	12.23	d. a.
2. Copșa mică, zilnic,	.	"	10.05	seara
3. Vințul de jos	"	"	7.30	"
4. Turnu roșu, zile cu soț	"	"	5.57	"
5. Ciznădie zile cu soț	"	"	7.00	"
6. Agnita, Marți, Joi și Sâm.	"	"	7.00	"

Va se zică nu merg trenuri în toate zilele, ci așa precum o arată publicațiunea.

Consiliul nostru dirigent împotriva Sârbilor. Șeful armatei și al siguranței publice, dr. Șt. C. Pop, a înaintat protest la toate statele Antantei și mai cu seamă ministrului împuternicit al Sârbiei la București, împotriva sălbătăciilor armatei sârbești din Bănat, care ține la Belgrad internați sute de români. A mai arătat apoi, că Aradul este plin de refugiați români, scăpați din groaza sălbătăciilor sârbești din comitatul Torontal.

Cal verde și sârb cuminte. Sârbii își urmează furioși prigonirile în contra românilor din Banat. Aflăm anume, că afară de românii amintiți în numărul trecut al gazetei, comitele suprem al comitatului Timiș numit de guvernul nou sârb încă în luna

trecută a internat și pe avocatul din Carlsdorf dr. Iustin Cloșca Iuga, îndemnându-l să se mute în Ardeal. Alți internați români sunt: *Cocoară* proprietar în Nicolințul mare, pâr. *Ioanichie* din Petrovasela, 16 țărani din Alibunar, cari au fost transportați în Albania și siliți să îndrepteze acolo căile ferate stricate de nemți. Drept de vânat în Bănat se dă numai celor ce mărturisesc că sunt de naționalitate sârbească. Funcționarii cari nu vreau să depună juiământul pe *Narodna Upravna* (Consiliu suprem) sunt amenințați cu internare.

Chiar și gazeta noastră suferă sub apăsarea sârbească. Mai bine de-o lună de zile, precum am aflat, nici o gazetă de-a poporului nu mai poate trece în Bănat. Sârbii le ard pe toate la gări, ca abonații noștri să nu știe ce să petrece în Ardeal. Asemenea nici scrisorile cu banii nu ni lasă ca să vină. Sperăm însă că nu peste mult se va mântui Banatul de lepra sârbească, care nu vrea să se mai curețe. Imputernicitul Sârbiei dela București a declarat că în curs de 14 zile trupele sârbești din Bănat vor fi retrase și înlocuite cu oștire franceză. De sfintele sărbători ale Nașterii Domnului le poftim iubitorilor noștri abonați bănățeni toate cele bune! Să dea bunul Dumnezeu să se vadă și ei scăpați odată de sub plaga sârbească și să între și ei, împreună cu noi, în hora bucuriei românești.

Glumețul Clementeau. În ziarul parisiian „Le Petit Journal” citim următoarele: Dl. Clemenceau, întors dela Londra zilele acestea la Paris, a fost întâmpinat de un grup de domnișoare dela Crucea Roșie. Una dintre ele, dșoara Capron, ieșind din grup i-a întins un buchet de roze, zicând: „Acestea vi le dăm, pentru că ni-ați înapoiat „*Alsafia și Lorena*.” După aceasta domnișoara sărind spre domnul prezident al consiliului, Clemenceau, îl sărută pe amândoi obrazii. Dl. Clemenceau a luat florile, a mulțumit tinerei domnișoare și i-a răspuns, că îi pare rău a nu putea înapoia zilnic câte-o *Alsafia și Lorena*, când i se aduc mulțumiri atât de drăguțe. Mulțimea adunată la gară a aclamat viu pe dl. Clemenceau.

Universități românești.

În cuprinsul României mari vor fi înființate mai multe universități, la cari vor ținea cursuri și profesori francezi.

Președintele consiliului dirigent din Ardeal d-l. Iuliu Maniu și șeful secției pentru finanțe au fost primiți de regele Ferdinand în audiență specială. Cu prilejul acesta au fost luate în vorbă mai multe afaceri de natură politică și financiară.

Rugăciunea calului.

După almanachul societății pentru protecția animalelor.

Îți spun stăpâne rugăciunea mea: Hrănește-mă și potolește-mi setea. După munca și osteneala zilei, adăpostește-mă într'un grajd curat. Vorbește-mi, căci graiul e mai de folos decât hățurile și biciul, mângăie, mă și învață-mă să muncesc cu bunăvoință. Nu mă bate la urcușuri și nu-mi strânge hățurile la scoborășuri. Dacă nu te înțeleg de îndată, nu te grăbi să apuci biciul, ci uită-te mai bine la hățuri și vezi dacă nu sunt încurcate, vezi dacă potcoava nu-mi rănește piciorul. Dacă parcă disprețuesc nutrețul cercetează-mi dinții. Nu-mi tăia coada, căci ea e singura mea apărare în potriua muștelor, care mă năcăjești și mă căsnesc.

Scumpule stăpân, când vârsta mă va fi făcând slab și neputincios, nu mă osândi la moarte prin foame: judecă-mă și omoară-mă tu însuși, ca să nu sufer de geaba.

În sfârși iartă-mă că vin înaintea ta cu această smerită rugăciune, în numele Aceluia care s'a născut și dânsul într'un staul! (C. I.)

Publicație.

Divizia II-a de vânatori cumpără orice cantități de grâu, făină, păpușoiu, fasole, mălai, orz, ovăș plătind costul lor imediat.

Prețul după învoială.

Predarea se va face ori la Sibiu ori la gara cea mai apropiată de locul unde se află produsele.

Ofertele scrise sau vorbite, se pot adresa la comandamentul diviziei aflat în localul școlii de cadeți din Sibiu. 109 1—4

Cu cea mai simțitoare durere aducem la cunoștința tuturor neamurilor și cunoscuților trecerea din viață a prea mult iubitei și neuitatei noastre soții și mame

Măriuța Frandez n. Sgură

întâmplată după un morb scurt în 9 Noembrie st. n. în etate de 30 ani și în al 12 an al fericitei căsătorii.

Înmormântarea a avut loc în 11 Noembrie la 2 oare p. m. în țimitirul bisericeii gr. cat. din Hodac.

O deplânge nefericitul soț și scump copilaș *Natalia, Aurel, Mitica, Lucian* și *Mărioara*, soțul îndurerat.

Dumitru Frandez
comersant.

127 1—1

Cu inima frântă de durere vă aducem la cunoștință că mult iubitul nostru

GEORGE VASU

Director de bancă și proprietar

a încetat din viață în 15 Decembrie 1918 la 3 oare d. a. în etate de 70 ani lăsându-ne în adânc doliu.

Rămășițele pământești ale scumpului defunct s'au așezat spre vecinică odihnă în 17 Dec. 1918 la 2 oare în cimiterul bisericeii române gr.-or. din loc.

Voila, în 16 Dec. 1918.

106 1—1

Fie-i somnul lin!

Dr. Octavian Vasu
Maria m. Bărbat
Ana m. Solomon
Rafira m. Prescurea
George Vasu
Dr. Dănilă Vasu
Dr. Alexandru Vasu
ca fii

Dumitru Bărbat
Leon Solomon
Ioan Prescurea
ca gineri
Elvira Vasu n. Sglimbea
Zorița Vasu n. Preda
ca nurori

Octavian, Ghiță, Iancu
Eugen Bărbat
Virgil Solomon
Titus Liviu Prescurea
Liviu și Mircea Vasu
ca nepoți.

Tot felul de lucrări tipografice

se primesc spre efectuare în tipografia **George Haiser**, Sibiu, (Str. Faurului nr. 21.)